

TAPAS

Sinopsi

Cinc retalls de vida entrelaçats en un barri proletari d'una gran ciutat. Cinc universos paral·lels en un microcosmos urbà. Uns personatges que parlen i senten quotidianament, al bar, al mercat, als comerços i que ens descriuen escenaris d'amargures, de pors, de descobriments, d'esperances i de somnis.

La por a la malaltia i a la solitud de Don Mariano i Doña Conchi, un matrimoni de jubilats; l'esperança i la tristesa de la Raquel, dona de mitjana edat que viu una història semblant a l'amor a través d'Internet; la inquietant incertesa de perspectives de futur d'en César i l'Opo, dos joves que treballen en un supermercat del barri i que preparen les seves vacances, o el descobriment que fa en Lolo que hi ha vida més enllà del seu bar gràcies a la relació que estableix amb en Mao, el seu nou cuiner xinès.

Fitxa Artística

Lolo ANGEL DE ANDRÉS
Doña Conchi MARÍA GALIANA
Raquel ELVIRA MÍNGUEZ
César RUBÉN OCHANDIANO
Opo DARÍO PASO
Carmela ROSARIO PARDO
Rosalía AMPARO MORENO
Águeda ANNA BARRACHINA
Don Mariano ALBERTO DE MENDOZA
Mao ALBERTO JO LEE
Carmen BLANCA APILANEZ
Clienta Super CECILIA ROSSETTO
Ferran Adrià FERRAN ADRIÀ

Fitxa Tècnica

Direcció JOSÉ CORBACHO, JUAN CRUZ
Guió JOSÉ CORBACHO, JUAN CRUZ
Producció LUISA MATIENZO, JULIO FERNANDEZ
Director de fotografia GUILLERMO GRANILLO
Direcció Artística MIREIA CARLES
Música PABLO SALA
Muntatge DAVID GALLART
Vestuari TONI MARTÍN

Durada 94 minuts Color
Nacionalitat Estat Espanyol
Any de Producció 2005
Idioma Castellà

ELS DIRECTORS

José Corbacho neix el Desembre de 1965 a l'Hospitalet de Llobregat. És llicenciat en Ciències de la Informació. Ben aviat va mostrar interès per les Arts Escèniques tenint el primer contacte amb el teatre fent funcions infantils, i de seguida amb uns amics va formar la companyia teatral *La companyia es gratta* amb la qual va representar l'obra *Mort accidental d'un anarquista* del dramaturg italià Dario Fo. L'any 1987 entra a formar part de la companyia La Cubana on compagina feines d'actor, guionista i ajudant de direcció. Entre les obres més significatives hi trobem les mítiques *Cómeme el coco, negro* (1989) o *Cegada de amor* (1994). Seguirà formant part de la companyia fins el 1999.

A partir de l'any 2000 intensifica la seva participació a la televisió formant part de l'equip de la productora El Terrat i interpretant diversos personatges marcats per un cert histrionisme. També dirigeix diversos programes de TV amb bona acollida de públic. Pel què fa al cinema, Corbacho ha intervingut en diverses pel·lícules com *El amor perjudica seriamente la salud* (Manuel Gomez Pereira, 1996), *Lisistrata* (Francesc Bellmunt, 2002), *Maresme*, (Rosa Vergés, 2002) o *L'escala de diamants* (Jordi Marcos, 2003). *Tapas*, en què és coguionista i codirector és el seu primer llargmetratge.

Juan Cruz neix el Juny de 1966 i segueix una formació en mitjans audiovisuals amb una àmplia i dilatada experiència com a guionista de televisió en diversos programes entre els quals destaca *Set de nit* i *A pèl* a Televisió de Catalunya treballant bàsicament amb la productora El Terrat d'Andreu Buenafuente. Com a cineasta, va realitzar l'any 1995 el curtmetratge *La bula* i l'any 1999 *El olor de las manzanas*, curt interpretat per Amparo Rivelles i que va obtenir el Premi a la Millor interpretació femenina al Festival d'Almeria i el Premi Europa Curt Ficcions de Barcelona.

PREMIS

Goya 2006

Millor Director Novell: José Corbacho i Juan Cruz
Millor Actriu Secundària: Elvira Mínguez

Festival de Cinema de Montréal 2005

Millor Guió: José Corbacho i Juan Cruz

Festival de Cinema de Málaga 2005

Biznaga d'Or a la Millor Pel·lícula
Premi del Públic a la Millor Pel·lícula
Biznaga de Plata a la Millor Actriu: Elvira Mínguez
Premis Sant Jordi de Cinema 2006
Millor Òpera Prima: José Corbacho i Juan Cruz

CRÍTICA

"La vida és com els pebrots de Padrón, a vegades pica i a vegades no". Aquesta és la frase promocional de **Tapas**, i resumeix a la perfecció quin és el seu esperit. Per al seu debut com a directors de cinema, José Corbacho i Juan Cruz s'han endinsats en un film tragicòmic, una aproximació naturalista a la vida de barri de set personatges i a la seva existència quotidiana desorientada i sense saber quin camí prendre.

Ens hem de situar al barri de Santa Eulàlia de l'Hospitalet de Llobregat. Allà hi trobem el bar del Lolo (Àngel de Andrés), un home una mica dèspota a qui la seva dona (Amparo Moreno) decideix abandonar d'un dia per l'altre. La seva percepció vital canviarà quan contracti un nou cuiner, Mao (Alberto Jo Lee), un xinès que li explicarà un parell de coses sobre la convivència. Clienta habitual del bar és la senyora Conchi (María Galiana), que es guanya un sobresou venent pastilles al·lucinògenes als joves del barri i que viu amb el seu marit Mariano (Alberto de Mendoza), malalt terminal de càncer. Al supermercat del barri hi treballen Opo (Darío Paso) i César (Rubén Ochandiano), dos joves una mica curts de gambals i amb ganes d'anar de gresca junts. El segon viurà una intensa aventura amorosa amb Raquel (Elvira Mínguez), la madura i atractiva venedora de llegums, a qui el seu marit va deixar fa dos anys. Tots ells formen un microcosmos urbà en què les seves vides s'encreuen quasi sense voler-ho i els sentiments s'amplifiquen i entren en contradicció.

"És possible que no hi hagi dues persones més felices que nosaltres dos en aquests moments". Evidentment, José Corbacho es refereix a ell mateix i a Juan Cruz, que dividres estrenen arreu de l'Estat 185 còpies de **Tapas**, que s'ha beneficiat ja d'entrada de les bones crítiques obtingudes i de l'entusiasta rebuda al recent Festival de Cinema Espanyol de Màlaga, on el film va rebre el premi a la millor pel·lícula i el premi del públic. "Ha estat un privilegi poder fer aquesta pel·lícula, i encara més a la nostra ciutat -l'Hospitalet-. Tothom que hi ha participat hi ha posat molt amor i ara tenim ganes que aquest amor arribi al públic", explica Corbacho.

El títol del film es refereix, és clar, a les tapes que se serveixen als bars i també al verb tapar: "Hem volgut parlar de gent que tapa coses: una dona tapa que el seu marit està malalt, un home tapa que la seva dona l'ha abandonat i un noi tapa que s'ha enamorat d'una dona vint anys més gran que ell", concreta Juan Cruz. El cuiner Ferran Adrià, que té un petit paper al film, no dubta a afirmar que

"tapejar és una manera d'entendre la vida, un dels grans privilegis de la nostra cuina".

Pel·lícula vitalista

El gran secret de **Tapas** són els seus personatges i el treball dels actors: "Hi ha moments del film en què deixes de veure els actors i veus directament els personatges, i a mi com a espectador m'encanta quan passa això", diu Corbacho. En aquest sentit, Cruz afegeix: "Volíem que fos una pel·lícula vitalista. Que no reflectís els clàssics tòpics de barri sinó els moments bons i dolents, les alegries, les penes i la solitud de la gent que hi viu".

Tots els actors del repartiment coincideixen a definir **Tapas** com una aproximació a uns personatges senzills i plens d'humanitat. Elvira Mínguez considera que les històries que s'expliquen reflecteixen "els petits desitjos i petites tragèdies quotidianes d'unes persones entranyables". Més contundent i entusiasta es mostra Rubén Ochandiano: "Fer aquesta pel·lícula ha estat una experiència fantàstica que ha embellit molt la meua vida".

De cara al futur i tenint en compte els finals oberts de totes les històries que planteja el film, José Corbacho s'afanya a dir que no hi haurà una segona part: "No hi ha una segona vida i ja que **Tapas** és un tros de vida, no hi ha motius per fer que hi hagi unes segones Tapes".

Toni Vall, *Diari Avui*, 8 Maig de 2005

Oda a la barra

José Corbacho i Juan Cruz ofereixen una de les millors racions de bon cinema que podrà ser fruita durant la collita estatal del 2005. **Tapas** es una peli-tapa. Conté el gust per a tan temptador caprici gastronòmic en tots els seus sentits. Els directors ajusten el projecte a la mesura de la grandesa, la senzillesa i l'avidesa de l'apetitós àpat. La tapa és la part i el tot en aquesta pel·lícula, el fons i la forma, el continent –amb gabardina- i el contingut –fresc-.

Estructuralment, el film ens remet al taulell del bar. **Tapas** proposa un assortit de trames variades, un abundant entramat d'esdeveniments paral·lels, entrelaçats com si es tractessin de safates d'especialitats de la casa disposades a ser consumides per la clientela habitual de la casa. Aquí no hi ha menú de primer plat, segon plat, postre i cafè, més aviat un picoteig variat. Perquè **Tapas**, en el fons, parla de secrets, de misèries, de repressions, de totes les parcel·les reconduïdes que romanen amagades i, per força, han d'arrelar furtives, mortificadores, en definitiva, dels sofriments i els transtorns que ocasiona cada una de les tapes que dissimulen allò que no pot ser mostrat. Tots els éssers que se'ns presenten intenten ocultar, dissimular les seves desventures; se'ns acosten com vigilants dels seus propis infortunis. Una dona madura que calma la seva solitud i excitació inconsolable per Internet; una dona gran que fa de camell per a sobreviure; un adolescent treballador del supermercat que s'enamora de la dona madura; un obès propietari de bar que s'entesta a no reconèixer que la seva dona el va abandonar per cansament rutinari; i un ancià que pateix un càncer força avançat. **Tapas** revela, a través el col·lectiu humà que retrata, la dificultat tan afeixugant que suposa la recerca del glop de vi vivificant que tots necessitem per a reparar les penes inajornables.

Aquest mèrit cal apuntar-lo també a la matèria prima actoral reunida per a la pel·lícula. La prestació de tots els actors és molt suggerent. Estan tots al seu punt. Seria complicat i de mal gust destacar-ne algun per sobre dels altres, però no em resigno a distingir la intensitat, la veracitat i l'ardor que desprenen les feines realitzades per un soberbi Rubén Ochandiano i una incommensurable Elvira Mínguez: la gens agraïda història que contrueixen conforma una de les relacions amoroses més trèmules i encrespades que el cinema espanyol ha propiciat en els darrers temps.

Tapas té una resolució, en definitiva, plaent. Corbacho i Cruz han tingut el valor de configurar el seu debut a l'ombra de la comèdia realista més ben elaborada l'Estat, sense deixar-se temptar per la flatulència grollera tan habitual al cinema espanyol i que ha reprès certa força aquests darrers temps. Els directors de **Tapas** demostren gust per exhibir versemblança en cada un dels plans: l'escenografia és magnífica, especialment, la dels interiors –la terrassa dels dos jubilats, l'esmentada cuina, la sala d'estar d'en Lolo, el pis de la Raquel-. Es podria dir el mateix dels diàlegs: tan encertats com efectius, contenen els moments més hilarants de la pel·lícula. La teoria de la mort de Bruce Lee exposada amb convicció per l'Opo al supermercat fa petar de riure, l'alineació del Deportivo de La Coruña repetida de memòria per la prostituta que està sent abordada per en Lolo és per gravar, sobretot, quan, en una relliscada impagable, la noia, en el moment crucial, la noia, s'equivoca.

Tendra, il·luminativa i afligida, el regust d'aquestes **Tapas** és per a sucra-hi pa.

Celso Hoyó Arce, *Zinema.com*

Fitxa elaborada per: